

LICITAȚIUNI

In ziua de 1 Iulie 1906, ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforie, B-dul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru darea în întreprindere a:

Moșia Rotunda, jud. Buzău.

1) Una casă de arendaș, devizul de lei	7.860,58
2) Unei magazii de bucate » »	5.233,26
3) Un pătul dublu, » »	16.429,06
4) Un grajd cu remiză și odaie »	5.280,51
Total	34.803,41

Moșia Rășani, jud. Prahova.

1) Una casă de arendaș, devizul de lei	7.860,58
2) Unei magazii de produse, » »	4.997,56
3) A 2 pătule	6.287,52
Total	19.145,66

Moșia Vatra Scitului Târgșor (Prahova).

1) Unei case de arendaș, devizul de lei	7.860,58
2) Unei magazii de bucate » »	2.823,72
3) Unui grajd de cai și boi, și remiză	4.343,07
4) Unui salăș de rămători cu 16 cotețe și 4 locuri pentru pui	6.469,65
Total	21.497,12

Moșia Cacaletți, județul Vlașca.

1) Unei magazii de bucate, devizul de lei	32.000,—
2) Unui pătul	10.000,—
Total	42.000,—

Spre a lua parte la licitație se cere garanție provizorie lei 5% din suma devizului, iar cea definitivă va fi de 10% din suma rezultată la licitație

— Idem se va ține licitație publică orală, pentru înohirierea pe termen de un an a Jocului de tenis din parcul Sinaia.

Garanție pentru admitere la licitație lei 50.

— In ziua de 4 Iulie 1906, ora 10¹/₂ a. m., licitație publică, cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a construirii unei latrine publice la Cofetăria Rigler din pădurea Sinaia.

Devizul fiind în sumă de lei 2.305,58

Se cere cauțiune 5% provizorie și 10% definitivă.

Supra oferte și oferte condiționate nu se primesc.

— Idem pentru închirierea cu începere dela 26 Octomvrie 1906 a următoarelor imobile și anume:

Din București.

1) Casa Penescu, din strada Fântănei No. 46, garanție provizorie lei 350.

Palatul Eforiei de pe Bulevardul Elisabeta.

2) Jumătate din prăvălia No. 4, garanție provizorie lei 250.

3) Apartamentul No. 2, etaj. II, garanție provizorie lei 300.

4) Apartamentul No. 3, etaj. II, » » » 300.

Casa V. I. Dancovici, str. Sf. Vineri 2.

5) Apartamentul No. 1, etaj, garanție provizorie lei 400.

6) Apartamentul No. 2, parter, » » » 350.

Din Sinaia.

7) Berăria de lângă biurourile Eforiei (fostă cofetărie), garanție provizorie lei 400.

Supra oferte și oferte condiționate nu se primesc.

Condițiunile speciale, precum și orice informațiuni se pot lua la Serv. Domenial, Secția Bunurilor, în zilele de lucru, între orele 10¹/₂—12¹/₂ a m.

Licitațiile se vor ține conform art. 72—83 din legea comptabilit. publice.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anuniuri 1 teu linia Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Diaconul I. V. Raiculescu, Cuvânt la sfinții apostoli Petru și Pavel.—G. Coshuc, Înaintea furtunii (poesie).—M. Sadoveanu, Cel întâiu.—General P. V. Năsturel, Iarși trei inscripțiuni vechi.—Dr. Irimia Popescu, Grajdul.—V. S. Moza, Lucrările agricole în luna Iulie.—T., Dela expoziția națională.—N. T., Serbarea școlilor societății pentru învățătura poporului român.—Uniunea poștală universală.—Incunoștințări.—Dela sate. — Bibliografii. — Poșta redacției.

Sfaturi: Stropitul coroanei pomilor.

Ilustrațiuni: Deputatul D. Leca citește în Adunarea Deputaților proclamarea Regatului Român la 12 Maiu 1881. — Trei inscripțiuni pe pietre mormântale. — M. S. Regina împreună cu A. S. R. Pr. Leopold de Hohenzollern, fratele M. S. Regelui și fii Săi Pr. Ferdinand și Carol, înturnându-se dela Mitropolie în ziua încoronării, 10 Maiu 1881.

Cuvânt la Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Frați creștini,

Când fiul lui Dumnezeu, Iisus Cristos, a venit în lume ca s'o mântuiască din robia păcatului, întreaga omenire era pe marginea prăpastiei morale și din moment în moment își aștepta sfârșitul. La popoarele păgâne destrăbălarea întrecea toate închipuirile minții. Păgânii nu numai că se închinau la o mulțime de Dumnezei, făcuți din piatră, din lemn și metal, dar ajunseseră până acolo că socoteau păcatele și viciile ca fapte bune, și în cinstea lor născoci-seră sărbători, la cari petreceau în mijlocul tuturor destrăbălărilor. E destul să amintim că beția, care este un păcat foarte mare, își avea pe Dumnezeuul său numit *Bacus*, în cinstea căruia păgânii făceau petreceri pline de orgii și de sgomote. Societatea păgână mergea spre peire, pentru că familia nu era pusă pe temelii puternice. La ei un bărbat ținea mai multe femei, femeia era socotită ca roaba

bărbatului, care putea chiar s'o omoare, fără ca cineva să-l tragă la răspundere ; căsătoria se putea desface ori și când ; bogații se purtau cu cei săraci ca cu niște animale ; îi puneau la munci peste puterile lor, îi vindea și-i cumpăra prin bâlciuri și pe piețele orașelor, — cu un cuvânt cel puternic era mare și tare.

Poporul evreesc, care fusese ales de Dumnezeu pentru a pregăti pe celelalte popoare păgâne către mântuire, nici el nu mai sta în voința lui Dumnezeu, ci se depărta mereu de menirea sa. Ebreii ziceau că Dumnezeu este numai al lor ; făceau bine numai celor dintr'un neam cu ei și urau de moarte pe celelalte neamuri. În nenumărate rânduri uitase de binefacerile ce Dumnezeu trimesese asupra lor și se dedaseră la o vieță destrăbălată ca și păgânii.

În potriva tuturor acestor rele, ce bântuiau în omenire, Dumnezeu în nemărginita Sa bunătate, a trimes în lume pe fiul său iubit, Iisus Cristos, care a arătat oamenilor calea ce duce la mulțumirea sufletească pe pământ și la fericirea nesfârșită după moarte. El începe un războiu sfânt contra relelor din lume și-și alege 12 soldați, numiți apostoli, pe cari îi trimete în mijlocul tuturor popoarelor. Arma pe care le-o dă nu este focul, săgeata, sulita sau sabia, ci cuvântul, înțelepciunea și blândețea. Înarmați cu aceste puteri dumnezeiești, apostolii străbat toate potecile lumii, vestind mântuirea și ridicându-se în potriva răutăților omenești, cari duceau popoarele la o peire morală sigură. Se devotează cu tot sufletul poruncilor Mântuitorului și nici muncile, nici moartea nu-i desparte de dragostea către Cel ce-i încredințase că El este adevăratul fiu al lui Dumnezeu. Mulțumită acestui devotament învățătura creștină, — lumina care a strălucit mintea omenească, balsamul care a înviorat sufletul, scoțându-l din toropeala morală în care se sbătea, ca prada în ghiarele unei fiare, învățătura mântuitoare zic —, și-a întins aripele sale protectoare peste popoarele pământului, făcând să dispară întunerecul nelegiuirilor și să răsără în locul lor florile cele prea frumoase ale civilizației de astăzi.

Aceste 12 trâmbițe ale Duhului sfânt ; acești 12 luciferi ai omenirii ; aceste 12 izvoare ale râurilor dătătoare de vieță și sfințenie ; acești 12 bărbați binefăcători ai lumii, nu sunt aleși de Mântuitorul dintre învățații și puternicii timpurilor,

ci dintre niște pescari simplii și săraci, cari nici nu puteau sta de vorbă cu filosofi și stăpânitorii pământului. Mântuitorul găsește în ei o curățenie sufletească demnă de toată lauda, o dragoste înfocată, o sinceritate ne mai văzută, un suflet plin de milă și compătimire, și mai pre sus de toate un devotament fără pildă. Le luminează mintea cu puterea Sa dumnezească și-i trimite plini de curaj în mijlocul națiunilor, spunându-le să nu se îngrijească de nimic, căci El va fi cu ei până la sfârșitul veacurilor.

Pentru binefacerile ce ei au adus omenirii și pentru lumina creștină ce au revărsat în mințile întunecate, pe unde au călătorit, Mântuitorul le-a pregătit locașuri fericite în împărăția Sa ; iar biserica creștină în semn de cinste și recunoștință către ei, le-a hotărât anumite zile în cursul anului, când li se sărbătorește amintirea cu cântări de laude.

Dintre acești apostoli ai lumii, biserica ortodoxă sărbătorește astăzi pe Petru și pe Pavel. Aceste două nume sunt scumpe pentru creștinism. Ei sunt, mai mult decât ceilalți apostoli, temeliele pe cari s'a clădit învățătura mântuitoare ; sunt cei doi stâlpi luminoși, cari au purtat făclia creștină în mijlocul iudaismului și a păgânismului. Inarmați cu o dragoste nețărmuită către Iisus Cristos și conduși de cel mai înfocat sentiment al datoriei, Petru și Pavel întreprind călătorii misionare în toate părțile lumii, arătând că legea evrească a încetat cu venirea Fiului lui Dumnezeu, și luptându-se din toate puterile cu păcatele și nelegiuirile, ce rodeau temeliele societății păgâne. — Devotamentul lor îi introduce în casele celor mai puternici vrăjmași ai creștinismului și spre uimirea tuturor izbutesc a'i face din fiare sfâșietoare, buni creștini și chiar înfocați propăvăduitori ai învățăturii, ce până aci uriseră și persecutaseră.

Frați creștini,

Petru este cel dintâiu chemat de Mântuitorul la predica apostolică. A fost fiul lui Ionă și înainte de a îmbrățișa chemarea apostolică se numea Simon. Trăia în orașelul Betsaida de pe țărmul lacului Ghenizaret, din Palestina, unde împreună cu fratele său Andrei, se îndeletnicea cu pescuitul. De mult auzise de Iisus Cristos și adesea ori își lăsau treburile lor pentru a merge să-I asculte învățăturile. Mântui-

torul văzând dragostea lor către dânsul și cunoscându-le curătenia sufletească, îi chemă la apostolat, spunându-le că-i va face «pescuitori de oameni.» Atunci Petru își lasă tot avutul, care consta dintr'o luntre și o mreajă, urmând Mântuitorului în toate părțile, până la înălțarea Sa la cer; încât a luat parte la tot ce-a făcut și învățat El. — Ca cel mai bătrân dintre toți, era respectat de ceilalți apostoli, cari îi recunoșteau autoritatea de bătrân și-i ascultau sfaturile; iar Iisus Cristos de multe ori convorbea cu el în numele tuturor. — În nemărginita Sa dragoste către Mântuitorul adesea ori a dat dovezi de om pripit. Deși în curtea lui Caiafa s'a lepădat de învățătorul său, văzând suferințele ce îndura din partea ebreilor, totuși a fost ertat după ce s'a căit amarnic. În urma înălțării la cer, Petru iese din Ierusalim și prin predicele sale plantează creștinismul în Palestina și toată Asia mică, mergând până la Babilon, unde era centru păgânizmului. Și cu toate că a fost hotărît prin viziune dumnezească să predice Iudeilor, totuși Petru lucră mult și pentru întoarcerea păgânilor la creștinism. Pe la anul 65 veni la Roma tot în scopul îndatoririlor sale apostolice, unde după doi ani de predică (67) muri în persecuția împăratului Neron, fiind răstignit de torturatori pe cruce cu capul în jos, după a sa cerere, ca să nu se asemene cu Mântuitorul.

Pavel s'a născut în orașelul Tars din țara Ciliciei. Părinții săi erau de neam ebreu și l-au crescut în obiceiurile ebrești, făcând din el un mare apărător al religiei și obiceiurilor strămoșești. În râvna lui către legea lui Moisi a prigonit pe creștini; iar în drumul către orașul Damasc, unde mergea ca să aducă legați pe creștinii prinși acolo, i s'a arătat o viziune dumnezească, în urma căreia a rămas orb, mut și surd.

Tovarășii săi de călătorie îl duc în Damasc în această stare, iar un ucenic de-ai Mântuitorului, anume Anania, prin ordin dumnezeesc îl botează. Ca prin minune dobândește simțurile pierdute, și din cel mai mare ăsupritor al creștinilor devine cel mai mare apărător al lor și în același timp vrăjmașul vechei sale religii. De și urmărit în toate părțile de conaționali săi ebrei, el nu se sfieste a le arăta încetarea învățăturilor ebraice și netemeinicia susținerii lor, propăvăduind credința creștină ca singură mântuitoare. Își

alege întoarcerea păgânilor la creștinism și întreprinde trei călătorii misionare în Asia și Europa, înființând în toate localitățile societăți creștine, către cari a îndreptat renumitele sale epistole, cari copriind cele mai frumoase povește pentru un creștin și cari formează o parte însemnată a sfintei scripturi.

În călătoriile sale se apropie mereu de Roma, focarul păgânismului apusean, iar la sfârșitul apostolatului său îl găsim în această cetate, unde după ce întărește pe Romani în credința creștină, ajungând cu predica până în casa împăratului, este omorât în 29 Iunie 67, împreună cu Ap. Petru tăindu-i se capul cu sabia, din porunca împăratului Neron.

Frați creștini,

Nevoile, suferințele și strâmtoririle ce au îndurat acești doi luceferi ai bisericii creștine, cum și moartea martirică la care i-a supus tiranul împărat Neron, pentru numele lui Cristos, sunt cea mai frumoasă pildă de devotament, în îndeplinirea unui scop sfânt. Numai acest devotament îi face să-și părăsească meseriile lor ușoare și fără primejdii și să ia asupra-le greaua sarcină de a scoate sufletele din încăpătânarea și întunecimea timpurilor păgâne, mergând cu pieptul deschis contra răutății omenești. — Dragostea către Mântuitorul și încredințarea ce aveau despre folosul învățături creștine îi face să închiză gurile necredincioșilor, să pună frâu bogaților răpitori, să spulbere minciunile filozofilor păgâni, să nesocotească poruncile diavolești ale împăraților plini de ură contra creștinilor, să dărâme templele idolilor, să gonească întunerecul minței omenești, să umple lumea cu credința creștină și să samene civilizația, la care au ajuns toate popoarele, cari au primit numele lui Iisus Cristos.

Iată câtă putere are dragostea și devotamentul către chemarea ce îmbrățișăm. Numai însuflețiți de aceste calități putem trece peste greutatea vieții ajungând cu bine la scopul ce ni l-am propus.

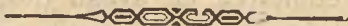
Dacă ne uităm cu mintea peste trecutul nostru istoric, apoi vom vedea că și noi Românii, am avut oameni însuflețiți de dragostea către neam și religie. Și nouă ne-a trimis Dumnezeu bărbați pricepuți, ca să ne deștepte în tim-

purile când alte popoare voiau să ne strice limba, credința și obiceiurile strămoșești, umblând să ne coprindă și scumpa noastră țară.

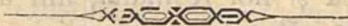
Petru, Pavel și toți apostolii sunt mari pentru biserica creștină; iar mitropoliții: Varlaam, Dositeiu, Ștefan, Veniamin Costachi, Antim Ivireanu, Șaguna, cum și bărbații luminați ca: George Lazăr, Asaki, Eliade Rădulescu, sunt neîntrecuți pentru luminarea poporului românesc. Împăratul Constantin cel Mare și toți împărații creștini sunt pârghia creștinizmului, iar Domnii noștri: Mircea Basarab, Ștefan cel Mare, Mihaiu Viteazul, Matei Basarab și Vasile Lupu, Tudor Vladimirescu, Cuza și Regele Carol I sunt stâlpii, cari au susținut temelia românizmului contra vijeliilor vrăjmașe credinței și neamului nostru.

Ca creștini să ne înarmăm cu dragostea apostolilor ce sărbătorim astăzi, ca Români să urmăim pe bărbații ce au nesocotit vieța pentru înaintarea țării pe calea binelui și al progresului. Fiind conduși în acest mod, dovedim că umblăm ca niște oameni înțelepți, asigurându-ne pacea pe pământ și fericirea de dincolo de pragul vieții pământești. Atunci, vom fi și adevărați creștini și adevărați Români, înțelegând bine pentru ce trăim și pentru ce Dumnezeu ne-a dat minte, voință și inimă.

Diaconul I. V. Raiculescu.

Stropitul coroanei pomilor. — În Franța s'au făcut experiențe cu stropirea deasă a coroanei pomilor roditori în zilele călduroase de vară; și s'a găsit că ea are o influență foarte bună asupra formei fructelor. Stropirea de sus se zice că este mult mai priincioasă decât udarea la rădăcină. Căderea fructelor e împiedecată prin aceasta. Fructele se fac mai mari și chiar și multe insecte sunt gonite sau nimicite prin această stropire. Stropitorile sunt destul de eftine azi, dar chiar cu tulumbe de soc se poate stropi, și munca nu-i va fi în zadar.

Înainte a furtunii.

*Pe-a ta inimă cu capul
Și ținându-mi mâna'n mână,
Văd cum vântul nava'mi mână
Cătr'un mal necunoscut.*

*Să nu zici : Ei, lasă moartea !
Eu o văd, o văd cum vine ;
Vai, pe-al meu copil, știi bine,
N'am de-acum să-l mai sărut.*

*Cât am plâns pe albu-i leagăn,
Puiul mamei și odorul —
Până-mi culci tu pușorul,
Ceasul meu va fi bătut.*

*Spune-i, că-l aștept în ceruri,
Cum l-am așteptat odată
Pe pământ, și ce'ntristată
Moarte-avui că m'a pierdut.*

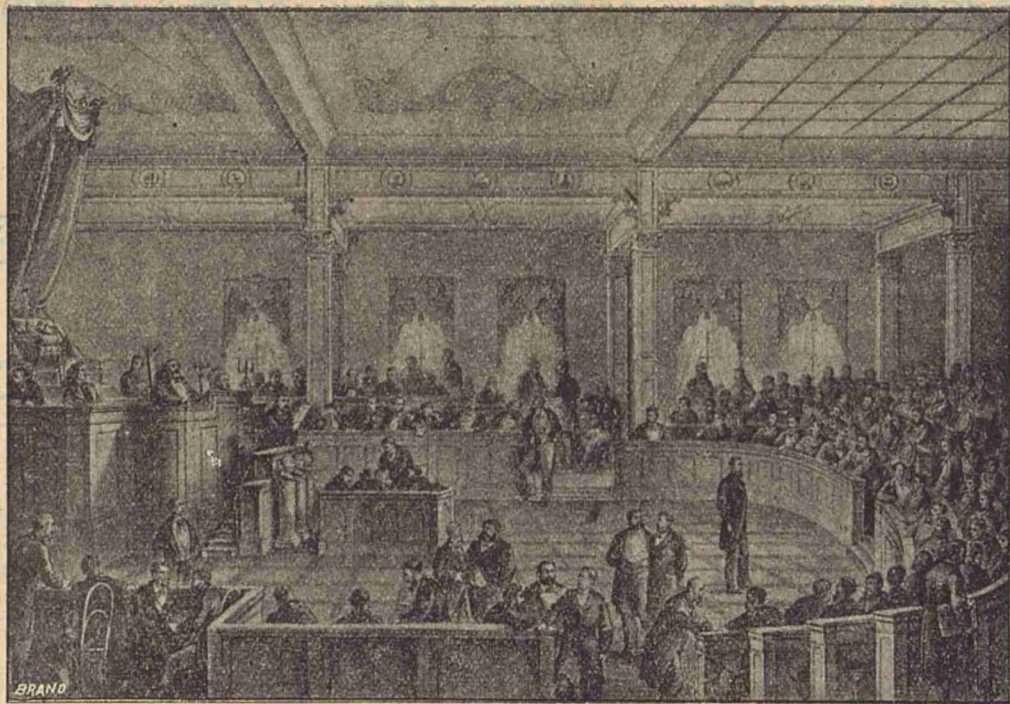
*Dacă vei lua pe alta,
Blând să-i fii, și bun, ca mie ;
Și să-i spui c'o rog să fi fie
Credincios sprijin și scut,*

*Ca o mamă ea să-mi crească
Pe copil, drag ca lumina,
Ca și când vai ea, străina,
Și nu eu l'aș fi născut.*

*Spune-i c'o salut ca soră.
Și că i las frățește locul
Și cu drag îi las norocul
Cel mai scump ce l-am avut —*

*Vai, nu da din cap, iubite !
Floarea mea perî de brumă,
Credincios pilot tu du-mă
Cătr'un mal necunoscut.*

G. Coșbue.

**Deputatul D. Leca citește în Adunarea Deputaților pro clamarea Regatului
Român la 12 Maiu 1881. (Ed. Th. Ioanițiu).**

Cel întâiu.

Cuconul Costache Baluş, un om foarte cum-se cade, după ce şi-a petrecut vieaţa în străinătăţi, unde i-a cărunţit barba şi i-a căzut părul, deşi tânăr încă, plictisit în cele din urmă, s'a hotărît să se întoarcă în ţară. Doisprezece ani de zile bătuse bulevardele Parisului şi cafenelele pline de rătăciţii lumii întregi, şi cu ei lăsase acolo făşii din inima şi din trupul lui ca'n nişte spini, şi dintr'odată se trezise străin şi dezgustat de toate, ostent de o vieaţă fără folos. Ca de nişte lucruri vechi şi dragi îşi amintea de întâmplările celei dintâi tinereţi; cu o înduioşare pe care multă vreme n'o bănuise, într'o bună dimineaţă, în patul neprietenesc al hotelului rece, începu să viseze la pământul ţării şi la moşia pe care i-o lăsase bătrânul Ionică Baluş. Ca nişte lumini trandafirii de asfinţit, dulci şi duioase, izvorîră din uitare caldele amintiri şi luminară deodată amurgul acela al trudei şi plictiselei. Glasuri de mult amuţite ridicară cântări în sufletul amortit. Şi iată că omul atâta vreme înstrăinat simţi în el putere şi o dorinţă nebiruită de a se întoarce la cămin.

Şi-a pornit deodată, hotărît cu desăvârşire. — Cel întâiu gând a fost pentru curtea veche boerească, în care îşi petrecuse vieaţa întregă bătrânul, în care bătrânul murise senin după o vieaţă de dreptate şi de muncă. La mormântul tatălui voia să se ducă întâiu cuconul Costache Baluş, acolo, la moşia din ţinutul Tecuciului rămasă în părăsire, pe mâna unui arendaş străin. Simţea ş'o bucurie la gândul că va lua în stăpânire iar pământul părintesc, în mijlocul ţaranilor blajini şi credincioşi, că va călca iar brazda care îl hrănise şi-i adusese plăcerile tinereţii, că-l vor bate din nou vânturile şi soarele ţării, strecurându-i o bucurie nouă în sânge.

Ziua aceasta, în care trenul îl adusese grabnic spre Moldova de jos, trebuia să rămâe neuitată: îi adusese o turburare mare, o fierbinţeală ciudată, o ameţeală, o împaiianjenire a ochilor. — Acum, răsturnat în poştalionul larg, pe gânduri, privea cu ochii încălziţi înainte, spre dealurile şi văile întinerite în primăvara pierdută în depărtări într'o păclă abia văzută. Poate şi pământul ţării răsuflă aburii deşteptării, dar poate şi ochii albaştri ai boerului priveau înainte, cu gânduri din trecut, printr'o abureală de înduioşare.

Când surugiul, după un popas scurt, după ce adăpase caii, sări iar pe capră şi poeni din hirapnic, cuconul Costache Baluş întrebă:

«Mult mai avem, băete?»

Surugiul răspunde dând drumul cailor:

«Da' de unde? O fugă de cal... Când înserează ajungem şi noi.....»

Bun! gândi boierul, oftând adânc. Şi par'că începeă să deslu-

șească împrejurimile, să-și aducă aminte de locuri pe care le văzuse de mult, în copilărie. — Da, își aduce aminte: are de trecut prin pădurea Hoțului, prin două ori trei sate răzlețite în văi, pe urmă peste podul Siretului, — și după Siret intră dintr'odată în sat la Bălușești. — De mult n'am mai mâncat mâncări moldovenești, se gândea boerul. Am să pun pe femeia vechilului să-mi facă un puu cu smântână! — și gândindu-se, zâmbea și privea la spatele lat, înfășurat în bundă, al vizitiului. — Ce au să zică sătenii? Cu ce om de-ai lui, de pe pământul său se va întâlni întâiu? De bună seamă că nu-l mai cunoaște nimeni, dar poate se vor bucura toți aducându-și aminte de vremurile line ale boerului bătrân. Și par'că încet-încet sufletul i se umplea de vorbe bune, calde, de o milă mare pentru oame-nii aceea umiliți cari au muncit atât pentru plăcerile lui din țări străine.

Se așează mai bine în colțul lui și strigă tare spre surugiu: „Da' la Siret tot pod umblător este?”

— Tot, tot... Numai de nu l-o fi rupt apa, că am auzit că vine avan Siretul... S'au topit omături multe în sus, ș'a și plouat mult zilele trecute... Iaca, ș'acuma par'că fac norii a ploaie... Dar poate-o da Dumnezeu ș'om ajunge la vreme...»

Boerul începu să se uite bănuitor la cer. Soarele se cufunda în îngrămădiri de nouri sângeroși, zărilor depărtării erau turburi. Intr'adevăr se putea întâmpla ceva: furtunile primăverii sunt mânioase și repezi, nici nu știi când te prind în vârtejurile lor. Dar poate nu i s'o întâmpla nimic ș'o ajunge cu bine acasă.

Gânduri multe, curioase și telurite, îi veneau, îl părăseau, iar veneau. Se gândi un timp la întâmplări mărunte din copilărie, pe când trăia bătrânul, se gândi la o slugă veche, moș Neculai Haram, care știa să lecuiască vitele bolnave și care-l lua uneori în plimbare pe marginea drumurilor, la strâns buruene; apoi își aduse aminte de câțiva câini credincioși cu care se hărțunea în livada întinsă; despre o noapte când erau să calce hoții curtea boerescă; despre o iarnă care a îngropat curțile sub zăpadă; despre o poveste lungă-lungă a bucătăresei, poveste amestecată cu prăjituri de nucă; zâmbind își perinda printr'o lumină de vis multe clipe ale trecutului înmormântat, pe când caii lugeau sforăind, pe când trăsura duruia înăbușit pe șoseaua umedă. — Apoi deodată, ca deșteptat, privi uimit împrejurimile. Pădurea, cu muguri abia zăriți, străjuia drumul de-o parte și de alta. Un miros tare de umezeală trecea ca printr'o văgăună, ca un vânt iute. Și deasupra o baltă de nouri plumburii se întărea, părea neclintită, sprijinită pe zărilor nevăzute.

Când poștalionul eși din pădure, înserarea cuprinsese pământul. Vântul, răsunător, frământă în urmă pădurea ca un vuet de ape și trecea în larguri ca o suflare de mânie. Rostogoliri de nouri veneau din urmă, dela munți, și vântul pornit tot din acea parte dădea sbor furtunos trăsurii, resfirând în șuere de mânie cozile și coamele cailor. Surugiul își îndesă căciula bine

în cap, dădu fugarilor câteva bice. Apoi de odată îi opri, sări de pe capră și ridică poclitul.

Are să vie ploaie mare, boierule! Cred c'ar fi bine să ne oprim undeva...

— De ce să ne oprim? nu mai avem mult până la pod...»

Omul clătină din cap:

«Așa-i, nu mai este mult.» Și se pune să-și tragă sumanul pe mâneci.

După aceea caii arși de harapnic porniră furtunoși.

Intunericul stăpânea câmpiile; de supt poclit boerul nu mai vedea nimic; auzi numai într'un târziu bătaia grăbită de darabană a ploii mânioase; se simțea dus ca vântul de repede, închidea uneori ochii cu frânturi de gânduri, îi deschidea iar din ce în ce mai neliniștit. «De n'ar fi luat Siretul podul... de-ași putea trece!...»

Și aștepta în întunecimea grea a trăsuri. Așa merse multă vreme prin talazurile negre ale nopții, prin ploaia trământată de vânt, biciuit din când în când de învăluri de stropi ghețoși. Apoi deodată se simți dus la vale, auzi răcnetele vizitiului, și trăsura se opri scurt.

«Măi podar, măi! eși alară, să trecem dincolo...»

Trecu un timp. — Surugiul izbucni iar fioros: «N'auzi, măăă! Eși să trecem balta, măă!...»

Un glas sfârticat de lălfăirile furtunii răzbătu prin duruitul ploii: «Cine-i?»

— Uite, măi creștine, vra să treacă boerul dincolo. Trecem?

— Trecem, măi frate, de ce nu? numai să putem »

Costache Baluș voi să scoată capul pe sub poclit ca să vadă pe cel d'întăiu om de pe moșia lui, dar un val iute un amestec de vânt și apă, îl izbi drept în ochi, și-și trase repede la adăpost, capul.

Se simți pornit încet, cu fereală; roatele săltară pe podul umblător; auzea glasurile oamenilor cari ajutau, deosebea vorba surugiului care domolea caii; apoi zvonul glasurilor creșcu, se simți săltat odată, de două ori, — și dintr'odată răcnete porniră, o învălmășeală sălbatecă de voci întăritate. Acuma cunoștea glasul podarului, îl auzea vorbind:

«Înapoi mă! vine apa mare! ne rupe, ne duce la vale, se întinde odgonul, pârâe! Inapoi!»

Și deodată îl năvăli în toată ființa fiorul unei frici nebune, își închee cu mâinile tremurând paltonul la gât, își îndesă bine pălăria de păslă în cap, și se năpusti pe scară. Ploaia furioasă îi învălui barba, îi șfichiui obrăjii, îl orbi. Se simți strâns de brațe tari ca niște coarde de oțel, auzi pe podar răcnindu-i la ureche:

«Unde te duci, cucoane? Vrai să sări în baltă?... Sue înapoi în trăsura, că te scoatem noi la mal, n'ai grijă!...»

Dar boerul n'ascultă. Cu o mână se ținea de fierul poclitului, cu alta își cuprinsese pălăria, și pe când furtuna îi învăluia pal-

tonul în toate părțile, el cerca să răzbată întunecimea oarbă din juru-i. Dar nu vedea nimic. Sus văzduh de păcură, în jur un zid nepătruns de întuneric; numai umbrele nelămurite ale oamenilor lângă el în jurul unui felinar sărac, lăsat jos pe bârne, le vedea mișcându-se încordate, cu grămezi de păr spulberat, cu șuvițe umede care-i plesneau fața; simțea în juru-i pe pod o încordare uriașă de brațe care trăgeau pe odgon șăicile la malul abia părăsit. Jos valurile se zbăteau, întindeau aripi umede și fulgerătoare, sângerate de lumina felinarului și se restrângea îndărăt mugind, horcăind ca'ntr'o durere de moarte, și la țarm, aproape, căsuța podarului deschidea un ochiu îngrozit, roșu, asupra mâniei de subt malul prăpăstiei.

Glasurile se amestecau :

«Ho! ho! încet! — Deshamă caii! Trage trăsura!..... Ține bine, ține bine că ne ducem dracului!»

O figură bărboasă se grămădi asupra lui.

— Aista-i podarul! gândi Costache Baluș. El nici nu știe că eu sunt stăpânul lui! —

«Boerule, nu mai sta aici, nu vezi ce cumpănă? Sue malul și intră în casă de te zbicește... Stai la noi pân ce trece furtuna; acu nu-i chip să răzbatem! Noi aici, afară, avem de furcă!»

Prin vântul care-l trăgea parcă'ndărăt aproape, Costache Baluș sui malul. Oamenii cu zvonul glasurilor tari, rămaseră jos în lucirea de sânge a felinarului, în fulgerările fioroase ale mâniei apelor.

Bătu în ușe, grăbit.

Un glas moale răzbătu dinăuntru. Bătu a doua oară. Clampa sună și ușa se deschise. Un val de lumină izbucni și-i învălui o clipă obrazul. O babă adusă de șele îl privea cu capul pornit înainte, cu ochii mici, blânzi :

«Tu ești, Ionică? Ce-i? apa mare? Așa-i, dragu mamei! Mare spaimă!»

Apoi deodată făcu un pas îndărăt, cu ochii căscați mari, îngrozită :

«Vai de mine și de mine! Dacă n'am crezut că-i Ionică!... Ca două picături de apă, așa samănă!...»

Vorba fi muri în gâtlej. — Șovăi îndărăt încet, privind țintă la boerul încremenit.

«Doamne! Doamne! Vai de sufletul meu!»

Cu obrazul răvășit se trase în umbră, lângă horn, se lăsă pe scăunașul de lângă vatră, cu ochii ațintiți asupra boerului, cu ochii plini ca de o flacără de nebunie.

«Boerule, nu ești dumneata feciorul lui cuconu-Ionică?...»

Costache Baluș închisese ușa în urma lui, își luase pălăria udă din cap, voia să se desbrace de palton.

«Da, eu sunt; dar cum m'ai cunoscut așa de repede?... Ce este? De ce te-ai speriat?»

Bătrâna îl privea țintă și clătina din cap. Nu răspunse nimic; îl privea cu îndărătnicie, cu ochii îngroziți. — Și deodată o scă-

părare de lumină trecu prin mintea boerului. Privind pe babă dintr'odată înțelese. Pricepu de ce semăna ca două picături de apă cu podarul, cu băiatul bătrânei. Un fulger de lumină și o izbitură scurtă în partea stângă a pieptului. Inima i se strânse dureros. — Așa, îmbrăcat, se lăsă în neștire pe scăunașul de dinaintea tocului. Gândul, priceperea, îi sfredelea creurul. Înțelegea, înțelegea în sfârșit că podarul, că cel d'întăiu om de pe moșia lui, care-l întâmpinase, cu care vorbise, era fratele lui era feciorul bătrânului Ionică Baluș; și baba sta în colțul ei înghețată, încremenită de groază.

Vântul și ploaia și apele Siretului răzbăteau cu treamăt adânc de-afară. În bordeiul strâmt, în lumina roșcată a gazornitei, boerul se gândea, își acoperise obrazul cu palmele, își strângea fruntea înfierbântată între degete. Lângă soba veche, aproape de el, un greere porni încet scârțâitul melancolic și monoton: cri-cri-cri-cri! Boerul sta nemișcat, aștepta par'că ceva și nu știa ce, aștepta cu sufletul tremurând zvonurile de-afară, aștepta pașii omului care-i eșise întâiu înainte, — și scârțâitul greerului par'că era o pilă care-i rodea colțurile îndurerate ale frunții.

Nici nu și-a dat seama când a ridicat capul și-a întrebat pe bătrână:

«Da' moșneagul unde-i?...»

Baba tresări, cu un glas pierdut, cu un tremur, c'o oftare:

«Moșneagul a murit de mult!...»

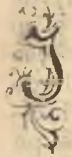
Ii sbătea limba'n gură, deabia grăia, și-l privea cu o îndărătnicie grozavă. Iar Costache Baluș voia să mai întrebe multe lucruri, din trecut, din trecutul acela îndepărtat care-l chema ca o lumină blândă, ca un cântec blajin, din trecutul amar al femeii care-și petrecuse vieța de osândă acolo în capul podului de peste Siret, crescând un rob obijduit al muncii, un frate al lui totuși, voia să întrebe, să ajute, să reverse asupra colțului aceluia de întunec toată lumina milei izbucnită în el, — și totuși nu putea, nu mai putea scoate un cuvânt, nu mai putea face o mișcare; căci de dincolo, de dincolo de ușă, din cumpăna, din mânia de-afară, par'că venea amenințarea grozavă a unui nedreptățit. Sta înlemnit. Și bătrâna înghețase la locul ei. Și greerul cânta ca în vechile vremuri ale tinereții, cri-cri-cri! Și boerul se gândea cum se va ridica din locu-i de osândă în fața privirilor celui dintăiu om care-l întâmpinase pe moșia părintească.

Mihail Sadoveanu.

Rugăm pe abonații noștri rămași în urmă cu plata abonamentului să se grăbească a-l trimite. Le-am făcut cunoscut de mai multe ori timpul pe care dătoresc și regretăm că trebuie să revenim.

ADMINISTRAȚIA.

Iarăși trei înscricțiuni vechi.

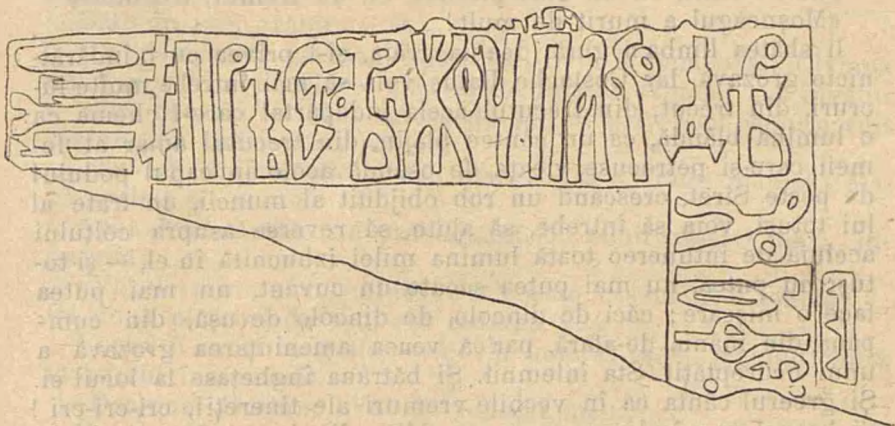

În numărul 3 al *Albinei* (1), descriind mănăstirea dela *Vieros* (Muscel), am vorbit și despre cele 7 morminte cari se află în interiorul bisericeii și am dat și o schiță genealogică a boerilor din *Golești*. Nu am stăruit atunci să iau amănunțit toate înscricțiunile tombale cari nu erau în vre-o legătură cu neamul cititorilor; m'am referit chiar la lectura făcută, înainte de mine, de către doi distinși și învățați tineri pe care i-am și citat cu acea ocaziune.

Mai târziu, tot în *Albina* (2), am rugat, în notă, să se facă, la pag. 70 a *Albinei*, corecțiunea numelui *Prodea* (scris, din eroare de tipar) în *Rodea*, cum fusese citit de d-l Nicolaescu. Rămâneă dar stabilit că o lectură ne da pe *Kodré*, iar cealaltă pe *Rodé*. Despre *Prodé* nu se cuvine să mai vorbim azi.

I. Cine este dar cel ce odihnește sub acea piatră?

De n'ar fi interes pentru nici unul dintre cititorii *Albinei* ca să se lumineze cestiunea, este totuși interesul științei și al adevărului ca să se arate deslușit numele. Cu atât mai mult că suntem astăzi puși în fața unei a treia lecturi cari ne vorbește despre un *Udré* și anume:

Fragment din piatra tombală a Logofătului *Kodré* (*Vieros*).

D. profesor Iorga, în ale d-sale «*Inscricțiuni din Bisericile României*» (3) ne spune, trimetând la articolul din *Albina*, că «numele a fost citit de alții, *Codrea*, *Rodea*, *Prodea*», iar d-sa citește *Udrea*.

Sunt încredințat că d-l profesor nu-mi va luă în nume de rău spunându-i că este în eroare și că adevărul este de

(1) Anul VIII (1904), pag. 61—70.

(2) idem, pag. 382—386.

(3) pag. 143, doc. 292.

partea d-lui *Elie Niculescu* care a citit bine pe *Kodré*. Dar, fiindcă, între un autodidact sau amator ca mine și între d-l profesor *Iorga*, cam greu va înclină spre mine balanța publicului, de aceea am crezut că este bine să reproduc aci partea din piatră care se referă la subiect.

Cu aceasta se încheie afacerea mormântului No. 6 din *Albina*, pag. 68.

II. Să trecem la mormântul No. 5.

Noi am zis că acest mormânt conține osemintele *Gherghinei*, fata lui *Stroe Leurdeanu* și a jupănesei *Vișa*.

D-l profesor *Iorga* în notă (1) zice că «numele este destul de șters». Aceasta însă nu-l împiedică pe d-sa să citească, în loc de *Gherghina* pe, *Axiniia*.

Dacă «numele este destul de șters», se prea poate ca noi să ne fi înșelat la citirea lui; dar se poate asemea să se fi înșelat însuși d-sa, după cum cavalereste declară (2) că i s'ar fi putut întâmpla «de atâtea ori să se afle în împrejurările cele mai defavorabile». Ca să nu mai intrăm în alte amănunte reproducem și aci o copie fidelă după piatra în litigiu pe care o citim astfel:

Fragment din piatra tombală a *Gherghinei* fata lui *Stroe Leurdeanu*

III. Am ajuns la a treia inscripțiune anunțată în fruntea acestui articol: Este vorba de mormântul No. 3, despre care noi nu am vorbit în *Albina* (pag. 68) decât în treacăt, afirmând atunci o eroare colosală (de altfel, și d-l *Iorga* face același lucru) și anume, că acolo ar fi zăcând un bărbat (egumenul *Iosif Vieroșanul*), pe când dimensiunile pietrei

(1) op. cit., pag. 142, doc. 289.

(2) „*Semănătorul*”, anul V (1906), pag. 300.

(aproape 1^m,30 lungă și 0^m,560 lată), nu indică decât un *copilaș*.

Noi am citit «*Iosif*» și leatul «7210» și, necunoscând numele printre boerii din Golești, dar amintindu-ne de un egumen Vieroșan cu acest nume, nu am mai dat nici o importanță inscripțiunei.

În urmă, citind interesanta lucrare a d-lui Iorga și văzând că din inscripțiunea acestui mormânt (doc. 290,4) d-sa nu reproduce decât câteva cuvinte, după care apoi pune mai multe puncte, am început să cuget cine va fi fost acel «*ju-pân Matei fost Vârtejeanul*» despre care nu-mi reaminteam să-i fi văzut piatra la Vieroș, nici să fi aflat acolo vre-o piatră tombală *ștearsă* așa în cât să nu se potă citi. Fuseiu din nou la fața locului.

Nu atât pentru conținutul inscripțiunei cât pentru felul scrierei «*cu caturi*» găsesc că este interesant, pentru ceice se îndeletnicesc cu citirea actelor vechi, să reproducem piatra în întregime.

Pe ea citim :

«Ioil (?). — dni. 7210.

«Acopere ac(e)astă piatră infrumșetată

«a crudului Matei prunc în frageda

«țarnă vârtejul ai lui (1) neis... Înp-

«lini, viața lui în jumătate numai l'a

«lăsat a trăi. Suspine și durere

«părințelor agonesendu Cu tre-

« părăsește

«cătr(ă) dănsul vrut-au de au alergat

«unde șe vâc(i)neca odehnă bine ș-

«au căștgat cu ȳc intru a lu(i)

«înpărăție bine moștenind și cu ai lui sfinți îngeri

«ghersul vesel(in)du».

(1) sau, ai lunei Sep..

General P. V. Năsturel.

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina“ în cercul cunoștințelor D-voastră.

G R A J D U L

Invățătorul.—Unele animale în stare sălbatică, pe timpurile friguroase se adăpostesc în culcușuri făcute sau căutate decuvreme, altele pleacă din localitățile geroase către cele mai ferite, mai călduroase, de pildă de pe munți către văi, spre câmp. Față cu animalele domestice ele sunt mai piloase, mai suferitoare la asprimea ernelor, cu care traiul lor sălbatec, le-au obișnuit.

Domesticit animalul, ducându-și viața pe lângă casa omului, devine mai plăpând, mai șubred față cu schimbările timpului. În această stare, ne mai fiind de capul lui, se dezvăță, uită, a se îngrijii prin el însuși, astfel că omul care se folosește de el, trebuie să-i agonisească totul.

Urmează deci, că și pentru locuința lui tot omul are datoria să îngrijească.

Locuința calului, după cum se știe se numește *grajd*.

Grajdurile cată să fie astfel alcătuite și clădite în cât să fie într'adevăr de folos calului, nu după cum le fac unii, în cât sunt mai mult vătămătoare, decât de vre-o ispravă bietelor animale.

În primul loc, orice grajd nu este bine să fie alipit de casa omului, nici chiar prea aproape, pentru cuvântul că de, omul este *om*, și nu e bine pentru curățenia și sănătatea lui, a avea în tot timpul în preajma lui, mirosul gunoierului și murdăriile grajdului.

Afară de aceasta, zgomotul gospodăriei, când grajdul este lângă sau prea în vecinătatea curților noastre, neliniștesc oarecum animalele.

Pământul pe care se va face grajdul, cată să fie un pământ sănătos pe care nu s'a îngrămădit mai dinainte gunoiu, să nu fie umed, nici mlăștinos.

Ales pământul, ne vom gândi cum trebuie așezat grajdul, pentru ca eara caii să nu sufere de frig, iar vara de prea multă căldură.

În localitățile muntoase fața grajdurilor să fie spre miazăzi, iar în ținuturile de câmp, cam spre miază noapte. Prin o asemenea așezare, micșorăm întru câtva puterea frigului ernelor geroase și mai ales a marilor călduri de vară.

Grajdurile pot fi lucrate din piatră, cărămidă sau lemn. Când le facem din lemn, se va căută ca bârnele să fie uscate, tari și bine încheiate. Scândurile de brad nu sunt tocmai potrivite pentru facerea păreților grajdurilor, pentru cuvântul că ele nu sunt destul de groase spre a adăposti animalele, apoi ele se crapă și se strică repede.

Grajdurile făcute din gard de nuele, fie dintr'un rând, fie din două, nu sunt asemenea de sfătuit. Cele dintr'un rând sunt prea friguroase, cele cu două rânduri umplute la mij-

loc cu pământ, gunoiu, etc., deși sunt ușor de clădit, nu sunt însă de loc sănătoase.

Mărimea unui grajd atârnă de numărul cailor. Înălțimea dela podină la tavan a oricărui grajd, trebuie să fie cel puțin de 3 metri și jumătate. Când însă nu are tavan, în cât interiorul grajdului corespunde dea dreptul cu învelitoarea, atunci înălțimea poate merge la cel puțin 6 metri, socotiți dela podină la vârful căpriorilor. Lungimea grajdului ține de asemenea de numărul cailor.

În regulă generală se cere ca fiecare cal de talie mijlocie de ai noștri, să aibă în stănoaga lui 1 metru și jumătate cel puțin lărgime, și 2 metri și jumătate până la 3 metri lungime, în afară de 1 metru și jumătate lăsat liber în dărătul stănoagei, și care este necesar pentru ca omul să poată umbla cu înlesnire în grajd, pentru a îngriji și a face curățenie animalului. Ar urmă deci, că de pildă, un grajd pentru 5 cai să aibă o lungime de cel puțin 7 metri și jumătate și o lărgime de 4 metri și jumătate. Bine înțeles însă că această măsură, va putea fi mărită, nu însă micșorată, după statura calului și punga gospodarului.

Podina grajdurilor se face din scânduri, bârne, cărămidă, basalt, etc., sau din pământ galben bine bătut. Acest din urmă fel de pardoseală nu este de povățuit, pentru că pe lângă că este greu de întreținut, stricându-se ușor, dar nici curățenia nu se poate face mai nici odată de isnoavă, pământul înmuindu-se prin ud și bălegar.

Podina va fi cel puțin cu o palmă mai ridicată decât pământul din afară, ca astfel apele de ploaie și zăpadă să nu pătrundă înăuntru. Mai trebuie încă băgat de seamă ca ea să aibă și o mică înclinare din spre înaintea spre îndărătul animalului, adică dela esle către șoldurile calului, înclinare ce înlesnește scurgerea udului.

Ușa grajdului se va face largă și destul de înaltă ca astfel animalele să poată intra și ieși cu ușurință din el, mai ales epele borțoase.

Pentru ca grajdul să fie luminat va fi prevăzut cu *ferestre* îndeajuns, ochiurile ferestrelor făcându-se în pereți, sus, către tavan. Ele deschizându-se mai servesc, după cum se știe și la curățirea aerului din grajd.

Este foarte urît obiceiul pe care îl au unii de a nu face ferestre la grajd. Aceia nu știu că lumina și aerul curat sunt trebuincioase și pentru sănătatea animalelor ca și pentru aceea a omului, și că acolo, în grajdul sau în casa creștinului în care nu străbate lumina sau aerul, nu se primește, nu este sănătate, ci boală, molimă.

Lumina dă sănătate, face pe animal a mânca cu poftă, a fi mai vioiu, a munci mai bine. Animalele ce se cresc în grajduri întunecoase sunt stânjenite în dezvoltarea lor, în sănătatea lor, devenind mai slabe, fără vlagă, întocmai ca unele

plante cari din pricină că cresc la întuneric, se ofilesc, se pălesc.

Eslele grajdurilor trebuiesc a avea adâncime de cel puțin 30 centimetri, adică cam de o palmă și jumătate, o lărgime până la două palme în partea de sus, strâmtându-se către fund până la a treia parte din lărgimea de sus.

Ele trebuie să fie astfel așezate, încât dela marginea superioară a eslei, până la pământ să fie cam un metru până la 1 metru și 20 centimetri.

Eslele știm că se fac de obicei din lemn; interiorul lor este bine a fi împărțit în mai multe părți după numărul cailor. Astfel împărțite, fiecare animal să-și mănânce porția lui, împedându-se cel lacom de a apuca din tainul vecinului său. Ceva mai mult, în caz de boală molipsitoare ivită la vre-un cal, eslele cu despărțituri se opun întru câtva la întinderea molimei la alți cai ce s'ar afla în același grajd.

Grătarul se știe că se face de lemn sau din vergele de fier. Cele mai obișnuite sunt cele de lemn, din cauză că nu costă mult.

Ori din ce ar fi făcut grătarul, el trebuie astfel așezat în cât să nu fie prea inclinat, marginea lui de jos să nu vie de-a dreptul în atingere cu perețele grajdului.

Intre fiecare vergea se va păstră o depărtare de 10—12 centimetri.

Pentru a nu se obosi caii când mănâncă, nici a schimonosi gâtul mânjilor și cailor tineri prin întinderea neconținut pentru a lua fânul, grătarul se va pune cam la 15—20 de centimetri d'asupra eslei și nici de cum mai sus.

Legarea calului în grajd se va face în totdeauna cu luare aminte. Când sunt mai mulți cai în același grajd, se vor fixa fiecare bine, pentru a nu se deslegă vre-unul, sau a scăpa, căci se mușcă unul pe altul și se bat între ei.

Legarea calului se face prin pana căpăstrului, de regulă de esle, pentru care scop ele se prevăd cu belciuge de fier sau cu găuri. Calul nu va fi legat nici prea scurt nici prea lung, ci potrivit, ca astfel să poată mânca și a se culcă fără a fi supărat. Calul legat prea lung se poate încurcă cu picioarele în pana căpăstrului, și astfel a se răni sau a se schilodi.

Nicolae Ion.—Așa mi s'a întâmplat mie anul trecut cu un cal al meu. Intr'una din seri am băgat eu singur caii în grajd și am legat pe unul dintre ei cam lung, din care pricină peste noapte și-a apucat piciorul drept de dindărăt în pana căpăstrului. Când m'am dus, ca de obicei, cam pe la miezul nopței, să văd ce-mi fac vitele, l-am găsit trântit și încolăcit, gemând. Am avut noroc că n'am eșit din casă mai târziu căci puțin lucru cred că mai trebuiă, pentru ca să-l găsesc mort sau cu totul slujit.

Ca să-l scol a trebuit să tai căpăstru, apoi ce am pățit cu

el, numai eu știu: aproape două luni de zile a schiopat de picior. Se tăiașe la chișită cu pana căpăstrului și și-l scrântise din gleznă.

Invățătorul. Auziți, dintr'o mică nebagare de seamă la legarea cailor, Nenea Nicolae erea să piarză bunătate de cal, de aceea dar vă tot spun eu să fiți cu ochii în patru, la îngrijirea animalelor.

Stănoagele prin care se despart caii unii de alții, vor fi făcute din lemne drepte, fără noduri, netede. Ele se vor așeza astfel încât înainte să se găsească la înălțimea genunchilor calului, iar îndărăt să nu se ridice d'asupra coatelor.

Armăsarii ca și epele borțoase, este cu cale, să-și aibă fiecare locul lor deosebit, în grajd, mai încăpător și dacă se poate cu totul despărțit de ceilalți cai.

În grajd se va lua aminte a nu fi piroane sau cue bătute prin esle, stănoage, păreți, pentru a nu se răni caii în ele.

În fine, grajdul se va ține pe cât se poate de curat, curățindu-se aerul prin deschiderea ferestrelor, când trebuie, căci sănătatea cailor, după cum s'a mai zis, atârnă mult de aceste îngrijiri.

Irimia Popescu.

Medic-Veterinar

Uniunea postală universală

Ce ușor e azi să trimiți o scrisoare în străinătate! Lipești pe plic marca de 25 bani și... scrisoarea se duce, umblă zile întregi și spune prietenului tău ceace gândești tu în țara românească.

Puțini se întreabă de când este regula acsasta și a cui a fost ideia.

Uniunea postală universală, mulțumită căreia o scrisoare se duce în orice parte a lumii cu acelaș preț de 25 bani, nu e mai veche decât anul 1874; iar ideia a fost dată de un danez numit *Iosef Michaelsohn*.

Acesta era un mic funcționar în serviciul postal al Danemarcei. În 1859 a publicat pentru prima dată o broșură în care propunea să se facă o unire între toate statele. Fiecare stat să transporte pe teritoriul său toate scrisorile venite din celelalte state și în schimb scrisorile sale să fie tot asemenea purtate ori pe unde.

Cine ar crede? Propunerea lui Michaelsohn a fost luată în răs, căci cei mai mulți oameni sus puși, cărora s'a adresat, socoteau că lucrul e *peste putință*.

Vedeți cum se schimbă ideile! Noi cei de azi am crede că e *peste putință* să fie altfel decât cu uniunea postală universală.

Dar, așa s'a întâmplat. Ani de zile a luptat Danezul, tipărind broșuri în diferite limbi și trimițându-le în toate țările; dar numai când un mare funcționar din Germania a luat în mână chestia și a sprijinit-o, numai atunci propunerea lui Michaelsohn sa luat în bagare de seamă și apoi s'a aplicat.

**M. S. Regina împreună cu A. S. R. Pr. Leopold de Hohenzollern fratele
M. S. Regelui și fiii Săi Pr. Ferdinand și Carol, întorcându-se dela Mitropolie
în ziua încoronării 10 Mai 1881.**

Lucrările agricole în luna Iulie.

In luna aceasta se urmează cu seceratul grâului ca și al altor cereale, cu treeratul și îngrijirea semințelor puse la magazie. Se știe că aceste lucrări agricole nu se pot isprăvi toate în luna Iunie, deci ele se mai fac și în Iulie. Indată după ridicarea grânelor, de pe câmp, ar trebui ca toate locurile de miriște să se are cât se va putea mai la suprafață, ca astfel toate semințele de ierburi vătămătoare să fie acoperite de pământ. Aceste semințe, la cea mai mică umezeală vor încolți și vor crește, și când locul este acoperit de verdeață se grăpează locul în lung și de-acurmezișul, ca astfel toate buruienile să fie desrădăcinate și uscate de căldura soarelui. Astfel de lucrări se fac de agricultorii din străinătate și sunt bine făcute, fiindcă numai cu modul acesta își pot scăpa semănăturile câmpului de fel de fel de buruieni vătămătoare la creșterea acestor semănături. Toate ogoarele (arăturile) făcute în luna Maiu și Iunie, în această lună se ară pentru a doua oară, însă de această dată arătura se face deacurmezișul locului, ca brazdele să se fărâmițeze mai bine. Aceste arături se fac mai la suprafața locului. În Transilvania, după ce au trecut 2 săptămâni dela această arătură, agricultorii săteni grăpează locul ca pământul să se mărunțească și mai bine. Această lucrare mie însă îmi pare de prisos, cu atât mai mult cu cât se știe că dacă în pământ se găsește puțină umezeală, flora microbiană se găsește în deplină activitate la înmulțirea ei și la asimilarea azotului în folosul semănăturilor cari au a se face în toamnă.

Seceratul ovăzului. Pe la jumătatea acestei luni sau chiar pe la sfârșit, se începe seceratul ovăzului, care ca și treeratul, se face cu aceleași instrumente agricole. La hectar ovăzul poate să producă dela 8—70 hectolitri. Ovăzul se întrebunțează la hrana animalelor și a pasărilor de curte, la facerea pâinei, care este foarte hrănitoare, și amestecat cu orzul la facerea berei.

La cai, ovăzul se dă după ce au trecut 2 luni dela secerat. Paietele de ovăz se pot da ca hrană la toate vitele când sunt bine păstrate și sunt mai hrănitoare decât paietele de orz.

Macul, dacă s'a copt se zmulge sau se taie cu secera sau cu un toporaș, după secerat se face mici snopi, care se fac glugi, se lasă 15 zile în bătaia soarelui și după aceia se treeră, sau se bate cu un băț. După treerat semințele se dau la ciur de 2 ori ca să se curețe bine, se pun la magazie unde se păstrează până la vânzare. Macul produce la hectar 20—26 hectolitri. Uleiul ce se scoate din semințele de mac se întrebunțează în bucătărie ca și untul de lemn, etc., iar turtele la hrana vitelor și trunchiulețele la încălzitul cuptoarelor.

Inul. Când s'a semănat numai pentru fuior se recoltează până ce nu s'a copt semințele; iar când s'a semănat și pentru se-

mințe, atunci recolta se face după ce semințele s'au copt. Inul se smulge din pământ cu multă băgare de seamă, ca tulpinele să nu se rupă și semințele să nu se scuture. Smulsul inului se face mai bine când pământul are puțină umezeală. După smuls se fac mici snopuri (mănuși) care se leagă cu teiu, cu paie sau chiar fire de in mai mici. După recoltă inul se usucă la soare, și după ce s'a uscat se bate pe un scaun ca să se scuture semințele și foile.

În timpul uscatului inul nu trebuie lăsat afară ca să cadă roua pe el, nici ca să fie ploat.

Topitul inului, după ce inul s'a uscat și s'a bătut scoțând semințele, se topește în apă stătătoare, unde se lasă 4—5 zile ca să se topească. După topit se spală bine, se usucă, se bate și se meliță, apoi se dărăcește și se perie. Inul poate să producă fuior 6—600 kgr. și sămânță 3—500 kgr. Din semințe se scoate uleiul care se întrebuințează în bucătării etc., iar turtele la hrana vitelor.

Bobul și bobșorul, se recoltează mai mult în părgă decât prea copt, recolta se face cu secera sau cu coasa, se face mici snopuri cari se clăesc. După ce s'a adus acasă dela câmp se face stog până ce se treeră. Bobul produce la hectar 20—40 hl. Se întrebuințează la hrana omului și a animalelor.

Muștarul se recoltează ca și rapița, când trunchiulețele a început a îngălbeni, iar foile să cadă, după recoltă se duce la arie unde se treeră, semințele se păstrează mai bine în pleava lor în magazie până ce se usucă bine, după acaia se vântură.

Muștarul poate să producă la hectar dela 12—15 hectolitri. Din semințele de muștar negru se face uleiul, iar semințele muștarului alb se întrebuințează mai mult la facerea muștarului ce se întrebuințează în economia domestică.

Lintea se cosește dimineața până ce nu s'a ridicat roua, după cosit se mai lasă vre-o câteva zile în bătaia soarelui, după aceea se treeră; iar boabele se păstrează în magazie până se se întrebuințează la hrana omului, sau mai iute la fabricarea făinei de grâu. Lintea poate să producă la hectar 15—30 hectolitri.

Mazărea, se recoltează când păstăile cele de jos sunt coapte, culesul se face dimineața totdeauna pe un timp frumos și liniștit ca boabele să nu se scuture, după recoltă se treeră, după aceia se vântură și boabele se păstrează în magazie. Mazărea poate să producă la hectar 20—30 hectolitri. În economia domestică se întrebuințează ca păstăi și boabe uscate, ca și la hrana animalelor mai cu seamă la îngrășatul porcilor. Vrejii de mazăre se pot întrebuința la hrana vitelor cornute.

Cositul mohorului, porumbului și al sorgului. Când aceste nutreți nu se dau în stare verde ca hrană animalelor, atunci îndată ce au înspicat se cosesc și se face fân, și astfel se dă ca hrană vitelor. Când aceste nutreți nu se pot usca din cauza timpului prea ploios, se pot păstră în anumite gropi unde dospesc, și în cazul acesta poartă numele de nutreț murat, sub care stare se dau vitelor în timpul ernei.

Culesul cănepei. Cânepa semănată în luna Aprilie pentru fuior, se culege în această lună când tulpinele capătă o culoare galbenă. Aceleași lucrări pe care le-am văzut la recolta inului se fac și la cănepă, cu deosebire că cănepa se topește mai bine în apă stătătoare decât în curgătoare. Cânepa poate să dea dela 500—1200 kilogr. fuior și semințe dela 3—400 kilogr.

Semănatul rapiței de toamnă, numită și colțza, se face de pe la 20 ale acestei luni.

Ca soiuri de rapiță se seamănă rapița pareploie, cu floarea albă și de Hamburg, semănătura se face prin împrăștiere și în rânduri cu mașina, depărtarea dintre rânduri va fi de 40—50 cm. în acest caz se seamănă 3—6 litri de sămânță și când se seamănă prin împrăștiere 4—8 litri de sămânță. Rapița crește bine în pământurilo în care crește și grăul. La noi se mai seamănă și rapiță comună cu floarea galbenă.

Cositul lucernei se face pentru a treia oară.

In grădina de pomi. Pomii pe timp secetos trebuie udați și mai trebuie tăiate toate crăculețele date dela rădăcină și de pe tulpină, de pe la 20 ale lunii se poate începe cu altoitul cu mugurii creșcuți în acest an.

In grădina de legume se începe cu culesul mazărei și a linteii, se recoltează semințele de morcov, păstârnac, pătrunjel, de sfeclă, de salată, conopidă, varză, gulii și ceapă, etc.

In podgorii. Dacă via nu s'a plivit, și nu s'a săpat până la 20 ale lunii st. v., aceste lucrări trebuie amânate până când strugurii au început să dea în copt.

Vitele de muncă trebuie bine hrănite cu nutrețuri verzi și cu grăunțe uruite. Ca vitele să nu fie înțepate de muște să se spele pe corp cu apă în care s'a fiert foi de nuc. După ce s'a ridicat grăul de pe câmp și după ce miriștele s'a păscut de oi și alte animale se pot ara și semăna cu mohor amestecat cu meu sau cu muștar alb, sau cu hrișcă amestecată cu meu sau muștar, și dacă timpul va fi ploios, în toamnă vom avea un bun nutreț pentru toate vitele.

Tunsul meilor. Unii ciobani tund meii, a căror lână este căutată de plăpomari, tot în această lună se despart mielele de berbecuții cari s'au lăsat de prăsilă.

Albinele. Pe la 20 Iulie se începe cu recolta mierii, care trebuie să se facă într'o zi mai noroasă, când căldura este mai scăzută, fiindcă în stup se găsesc mai puține albine. Retezatul fagurilor se face mai puțin. La recoltă trebuie să avem în vedere și starea timpului ca albinele să poată înlocui ceea ce s'a recoltat.

V. S. Moga.

La tribunal. *Se judecă un falsificator de monede.*

— *Pentru ce te-ai apucat să fabrici monede false?....*

— *Pentru că nu puteam face de cele bune.*

De la Expoziția Națională.

Miercuri 5 Iunie la orele 5 p. m. M.M. L.L. Regele și Regina au mers la expoziție pentru a vizita: pavilionul Domeniului Coroanei și alte pavilioane de care vom vorbi în numerile viitoare. La intrarea de pe piața Regina Elisabeta, M.M. L.L. au fost primite de d-l Comisar general al Expoziției, care Le-a condus la pavilionul Domeniului Coroanei.

Aici Suveranul și Regina au fost primiți de d-l Ministru al Domeniilor, d-l I. Kalinderu Administratorul Domeniului Coroanei d-l General Priboianu Mareșalul Curței Regale și d-l Basset.

M.M. L.L. au cercetat cu cel mai mare interes toate obiectele expuse, produse ale diverselor ramuri ale agriculturii și păduritului, a industriei casnice, textilă și ceramică.

De asemenea au dat mare luare aminte părților culturale și exploatărilor sistematice de pe domenii, care erau reprezentate prin tablouri sinoptice și grafice, reliefuri și piese demonstrative. În curte M.M. L.L. au admirat frumoasa construcție a pavilionului cu originala sa zugrăveală care înfățișează diferite modele de țesături casnice naționale.

La plecare M. S. Regele a mulțumit foarte călduros d-lui I. Kalinderu pentru neobosita sa activitate care a închinat-o spre propășirea necurmată și tot mai înfloritoare a Domeniilor Coroanei, Domenii cari astăzi sunt luate de pildă în toată țara, atât ca bună gospodărie, cât și ca stare înfloritoare a locuitorilor de pe dânsele.

Pavilionul Domeniului Coroanei este așezat pe Calea Moldovei, are forma unei case țărănești din timpurile vechi, cu două scări de intrare.

Fabrica de olărie de pe Domeniul Cocioc a expus: vase, ploști, farfurii, urcioare de tof felul, sobe, etc. totul în ceramică. Sericicultura este bine reprezentată ca și stupăria cu modul de ambalaj pentru comerț.

În secția industriei casnice sunt expuse costume naționale, covoare, mobilă țărănească, lucrute de elevii și elevele școalelor ca și de nevestele funcționarilor Domeniilor.

Dela Mălini (Suceava) sunt expuse păpuși mici și mari, simple și luxoase, ba unele chiar cari închid și deschid ochii, îmbrăcate în costume țărănești, lucrute cu pricepere de maeștrii români. Această industrie de curând introdusă, are menirea să propășească foarte repede.

Strungăria și împletiturile în răchită sunt foarte frumoase.

Străinul care n'ar cunoaște țara noastră, ca și mulți Români cari își cunosc puțin țara, vizitând pavilionul Domeniului Coroanei, care este un adevărat Kaleidoscop al tuturor bogățiilor țării, ar vedea progresele însemnate ce s'au făcut în ultimii ani.

Nimic nu lipsește acestui pavilion care să nu atragă băgarea de seamă a vizitatorilor.

Vizitarea acestui pavilion ne desvăluște bogățiile țării, mulțumită grijei fără preget a d-lui I. Kalinderu.

T.

Serbarea Școalelor soc. pentru învățătura poporului român.

Duminecă 18 c., s'a făcut cu o deosebită solemnitate împărțirea premiilor la școalele societății pentru învățătura poporului român.

Au asistat la această serbare școlară d-nii G. Lahovari, președintele societății, Spiru Haret, fost ministru, I. Kalinderu, administratorul domeniilor Coroanei, foarte mulți membri de ai societății pentru învățătura poporului român, precum și un public numeros și ales.

Elevii școalei normale și ai celei primare au cântat alternativ diferite cântece naționale și au recitat în mod admirabil poezii.

O foarte bună impresie a făcut asupra publicului micii elevi ai grădinei de copii de sub conducerea d-nei Elena Aronovici, cari au executat diferite jocuri froebeliane însoțite de cântece și au recitat mici poezii.

D. P. Gârboviceanu, directorul școalelor societății, a făcut o scurtă dare de seamă asupra progreselor realizate de școalele societății.

Apoi adresându-se celor 37 absolvenți ai școalei normale îi îndeamnă ca ducându-se ca propoveditori ai luminii în comunele rurale să caute a sădi în inimile tinerilor vârstare ce li se vor încredința spre educare, iubirea de patrie și națiune.

D. G. Lahovari luând cuvântul, a mulțumit corpului didactic al școalelor și în special d-lui Gârboviceanu, pentru munca ce au depus în decursul anului expirat.

Face cunoscut apoi că societatea a primit acum de curând două donațiuni:

O sumă de 70 mii lei lăsată de defunctul inginer-șef Popescu și 10 mii lei dăruiți de d. Boroș, fost comerciant.

Cu aceste sume, spune d-sa, se va clădi încă o aripă la palatul societății în care sunt instalate școalele.

Unul din absolvenții școalei normale și anume Constantiniu Nicolae, mulțumește în numele colegilor săi, membrilor societății pentru îngrijirea părintească ce li s'a dat în cursul studiului.

De asemenea a mulțumit și foștilor lor profesori.

După aceasta s'a făcut distribuția premiilor elevilor cursului primar și s'a dat jucării micilor copilași elevi ai grădinei de copii. Publicul a admirat foarte mult diferitele obiecte lucrate de elevii școalei normale.

Serbarea s'a sfârșit la orele 12.

N. T.

Incunoștiințări.

Cu începere dela 16 Iunie, orele de serviciu în cancelariile Administrației Cassei Școalelor vor fi dela 7 $\frac{1}{2}$ dimineața până la 12 $\frac{1}{2}$ p. m.

Luându-se dispozițiuni și anul acesta să se libereze leturile membrilor corpului didactic pe lunile de vacanță Iulie și August a. c., se pune în vederea d-ilor Revizori școlari, directori și directoare de școale de toate gradele ca cel mai târziu până la 25 Iunie a. c. să trimeată Ministerului un rând de state cu sumele îndoite cum s'a urmat și în anul trecut.

DE LA SATE

În comuna Mărășești (Putna), s'au pus bazele unei societăți antialcoolice cu numele «Cumpătarea». Din statutele acestei societăți se vede că ea are de scop să lupte pentru a desrădăcina obiceiul de a bea spirtoase și stărpirea beției, prin întruniri, cuvântări, diverse scrieri, etc.

Urăm deplină reușită acestei binefăcătoare societăți și felicităm pe inițiatorii ei

BIBLIOGRAFII

A apărut: **Higiena și economia populară** povestită de moș-Savu, de C. Oprescu-Argeș. Prețul 1 leu exemplarul. De vânzare la librăria Națională, calea Victoriei No. 47, București.

* **Domeniul agricol și silvic al bisericii Madona-Dudu din Craiova** este titlul unui studiu datorit d-lui inginer Theodor Chivulescu, șeful serviciului silvic al bisericii Madona-Dudu. Acest studiu a apărut într'o broșură, format mare, coprinzând 42 pagini, cu 8 planșe în colorii și un tablou recapitulativ de starea masivului pădurilor acestei biserici, întinderea parchetelor exploatare cum și veniturile ce au produs până în anul curent 1906.—Lucrarea d-lui inginer Chivulescu este folositoare, căci prin ea ne putem da seamă de avutul ce o instituțiune mare ca Madona-Dudu posedă, și chipul cum el este administrat și îngrijit. Dacă toate instituțiile din țară, marii proprietari ca și statul, ar face astfel de lucrări, ne-am putea orienta atât noi cât și străinii asupra avutului nostru național.

Istoria seminariilor preoțești din Buzău, Curtea de Argeș, Huși, Ismail, continuat Galați, R.-Vâlcei și Roman, de d-nii Al. I. Dumitrescu și G. M. Ionescu.—Prețul lei 2,50, de vânzare la toate librăriile.

* **Istoria Mitropoliei Ungro-Vlahiei (1359—1709)** cu mai multe planșe și figuri în text de d-l G. M. Ionescu, licențiat în teologie și drept. Prețul lei 5. De vânzare la librării.

* În editura foii populare «Răvașul din Cluj (Transilvania) a apărut: **Povești din satul nostru Dinu Maicii** de Ioan Isaic, prețul 10 bani A se adresa foii «Răvașul Cluj, Jókai utca 6.

* **Raportul anual al Societății academice social-literare „România jună”** din Viena pe anul administrativ 1904—1905, O broșură de 40 pagini, din care se vede activitatea acestei societăți românești a cărei deviză este: «Uniți-vă în cuget, uniți-vă'n simțiri».

Poșta Redacției.

Domnului George Florescu comuna Măceșu de jos, jud. Dolj.

La cartea poștală, în care ne scriți despre capu ce s'a îmbolnavit de picioare, din cauza muncii încordate și prea multă goană, vă răspundem sfătuindu-vă ca în viitor vitele, cai sau boi, să le întrebunțați la serviciu potrivit cu etatea și puterea lor, pentru a se înălțura astfel îmbolnăvirea lor prin munci istovitoare.

Este mai ușor și mai înțeles de a preveni orice boală, decât a o vindeca.

Asupra umflăturilor dela picioare, ne spunându-ne unde sunt așezate acele umflături, la încheeturi sau în alte locuri, nu vă putem da mai nici o lămurire. În orice caz încercați pomada camforată astfel compusă: Camfor pulv. 5 grame, untură de porc, 100 grame; cu care pomadă să le frecăți ziinic.

Pentru rănile de pe corp, spală-le în fiecare dimineață cu apă caldicioasă și cu săpun mult, după care le ungi cu alifia următoare: vaselină albă 100 grame, Creolină 5 grame.

Cum cazul este grav, putând ca animalul să sufere de reumatism sau altă boală urită, n'ați face rău, să chemați un medic-veterinar din apropiere, cât de neîntârziat.

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

„STEUA”

Societatea «Steua» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte, Ioan Kalinderu, Președintele Academiei Române. — Vice-președinte, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — Secretar, Const. Bann, profesor secundar, fost inspector școlar. — Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.*

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Fritz Wischek (Câmpina), 2 lei; Zamfir Brazdes (Câmpina), 2 lei; Ion Popescu (Câmpina), 2 lei; Vasile Hodoș (Câmpina), 2 lei; Costache Trăistaru (com. Filipești-Mărgineni), 1 leu; Ion Stoicescu (com. Cocorăști-Capli, Filipești), 1 leu; Nicolae Popa (com. Filipești), 1 leu; Gheorghe Ion (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Dumitru Stoica (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Duță (Câmpina), 1 leu; Răuțu Constantin (comuna Bănești-Câmpina), 1 leu; Nae Lăzărescu (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Crăciunescu (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Gh. Vasile Ciobanu (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion I. Vrabiescu (Câmpina), 2 lei; Victor Rădulescu (Câmpina), 2 lei; Ion Tache (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Sava (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Seca Gheorghe (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Gheorghe Duță (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ion Tache (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ion V. Voicu (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ion Popescu (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ioniță Stroe (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Tudor Ion (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Micu (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Niță Oprea (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Constantin (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ioniță Gheorghe (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Ion Andreiu (com. Brănești-Câmpina), 1 leu; Vasile Simion (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Gheorghe Stanciu (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Niță Coman (com. Bănești-Câmpina), 1 leu; Duță Nicolae (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Ion N. Lăzăr (comuna Cornu-Câmpina), 1 leu; Toma Niță (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Avram Ion (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Nicolae Gheorghe (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Vasile Ion (com. Cornu-Câmpina), 1 leu; Alecu Carcalechi (Câmpina), 2 lei; Anastasie Scripcă (Câmpina), 2 lei.

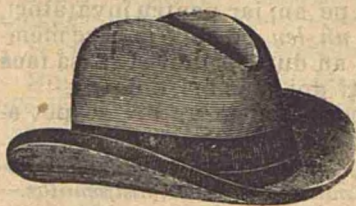
Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 1.050; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 3.059 lei și 10 bani,

(Va urma în numărul viitor).

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

moi și tari, culori și negre

primeso zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-15.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin vărsat. Sediul Londra. Sucursala București.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rate, „
 G. I. Goschen „
 Vicontele Duncannon „
 E. W. H. Barry „
 Robert Hamilton Lang „
 Demetre de Frank Viena
 P. Naville Paris
 Ad. Vernes

Directori: { C. A. Stolz
 E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalindern, Demetru
 Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Creat Winchester street.
 Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
 ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
 Capital în acțiuni întreg vărsat în
 aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 și daune 3.955.688.76
 Idem format din capi-
 tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei: 7.052.531.36
 Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcioianu.
 Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
 cendiului, a „grindinei“, contra riscului
 pierderii valorilor Asigurările
 pentru viață sunt permise în toate
 combinațiunile obișnuite ca: «cas de
 moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
 Sediul social în palatul Societății din
 str. Doamnei No 12, București. Re-
 presentanță generală în București,
 str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
 orașele din țară.